

***CURAJUL DE A
ÎNFLORI TREMURÂND***

Glas de pădădie în vântul vieții

Poarta Grădinii

începuturile păpădiei

Într-o iarnă ce părea să fi uitat de tot drumul spre lumină, într-o casă tăcută, s-a născut o fetiță. Iarna aceea nu era blândă, nu ningeă vise, ci doar tăceri și griji. Totul părea suspendat într-un anotimp fără culoare. Nimeni nu se oprea cu adevărat să asculte vreo inimă, iar bucuria nu se arăta pe niciun chip. Fiecare zi trecea grăbită, lăsând în urmă doar pași reci și cuvinte șoptite.

În mijlocul acestui peisaj, unde nimeni nu mai aștepta vreo minune, a apărut ea, o fetiță fragilă, pe care nimeni nu o chemase, dar care parcă adusesese cu sine un curaj necunoscut. Fusese dăruită lumii ca o păpădie ce răsare între zăpezi, fără să fie așteptată. O floare cu glas de clopoțel, venită dintr-un colț de cer pe care nimeni nu-l mai privise de mult. Poate de aceea, atunci când a venit n-a fost înfășurată în cântec și nici nu și-a găsit loc la pieptul cuiva. A fost purtată, cum e purtată o picătură de rouă ce strică ordinea lucrurilor.

De la început, a plâns altfel. Nu cu răsfăț, ci cu fiecare fibră din trupul ei, ca și cum tot universul ar fi țipat după un adăpost pe care nu-l găsisese. Căuta un braț cald, o voce care să rămână și după ce răsare soarele. Dar în jurul ei erau doar brațe ocupate și zile măsurate în ore și treburi. În scurt

timp, au tras-o iar pe sanie, departe, poate înapoi, poate spre un loc unde lacrima ei nu mai deranja liniștea nimănui.

Și totuși, nu a tăcut. În sufletul ei, mereu a existat un zumzet blând, ca al unei albine fără stup care nu renunță niciodată. Iar ceilalți au început să spună că nu se potrivește, că plânsul ei era prea adânc, prea viu, prea mult.

Ceea ce căuta nu era mare lucru: o iubire care să nu fugă atunci când devii cu adevărat tu. Nu striga, nu cerea, doar vibra ca un clopoțel atins de vânt, exact când nimeni nu se mai aștepta ca în iarnă să sune ceva.

Așa a început grădina ei. Nu cu soare, nu cu fluturi, ci cu alb, cu răbdare, cu tăceri care au învățat să țină de cald. O păpădie născută între anotimpuri, care a crescut fără să i se spună niciodată *crește*. O floare care nu visa la grădini largi, ci la un colț mic, doar al ei, unde să nu fie mutată de nimeni.

Și într-o zi, departe de iarna aceea, avea să-și lase toate petalele să zboare nu spre lume, ci spre ea însăși, spre locul acela în care, pentru prima dată, n-a mai fost *prea*.

Poarta spre grădina cu vise

acolo unde inima a făcut primul pas

Dincolo de poarta vopsită în verde, aceea care scârțâia doar când sufletul era greu, începea lumea copilăriei mele. O lume mică, dar rotundă, întreagă, construită din gesturi simple, din lumini ce nu alungau umbrele, ci le mângâiau ca o mamă înțeleaptă.

Căsuța noastră nu era mare, nici nouă. Dar avea două intrări ca două brațe deschise – uneori ca să cuprindă, alteori ca să apere. Era un cuib făcut din vise mărunte și doruri care nu încăpeau între pereții văruiți. Un loc unde iubirea nu se rostea, dar se simțea adânc, ca o apă tăcută care hrănește tot ce crește deasupra.

Leagănul din curte se legăna singur uneori, chiar și atunci când vântul obosea. Îl priveam cu ochii copilului care înțelege fără cuvinte. Știa toate râsetele mele, toate lacrimile pe care nu îndrăzneau să le las să cadă. Când mă înălțam cu el, picioarele atingeau norii, iar inima, cerul. Era singurul loc unde nu mă simțeam mică. Acolo, Dumnezeu părea aproape și eu întreagă.

Casa mirosea a siguranță: pâine caldă, săpun de rufe, fum blând și plapumă uscată la soare. Era mirosul dorului care nu doare, ci așteaptă. Ferestrele nu goneau întunericul, îl îmblânzeau. În tencuiala scorojită locuiau povești nerostite, vise

rămase în cuie, în lemn, în praguri.

Pe stradă, o firmă cu litere aurii – *Hazel S.R.L.* – sclipea în soare. Era magazinul nostru. Pentru mine era un semn că exist, că lumea o să afle într-o zi cine sunt. O pădădie prinsă de vânt, vibrând între vizibil și nevăzut.

Poarta verde era granița dintre două lumi: realitatea și basmul. Fiecare pas peste acel prag era o trecere tainică, ca o rugă spusă în gând. În dreapta, garajul tatălui meu, o catedrală a tăcerii, unde fiecare cui bătut în lemn spunea *te iubesc* mai clar decât o mie de cuvinte.

Pe stânga, casa bunicii: pereți calzi de la privirea ei, tăceri care alinau mai bine decât orice sfat. În grădina de lângă, bujorii, stânjeneii, ghioceii și lalelele creșteau ca niște gânduri lăsate libere. Trandafirii învățau lecția spinului, iar gardul verde le ținea într-o îmbrățișare tăcută, dar hotărâtă.

Deasupra, vița-de-vie se arcuia ca o coroană vegetală. Boabele ei crude erau ale noastre, chiar dacă acre. Gustul acela, între strâmbătura din nas și zâmbetul larg, era dovada că aparțineam acelui loc.

Lângă casă, leagănul meu, poarta mea spre cer, arca mea de salvare. Pentru ceilalți era un obiect. Pentru mine era începutul tuturor zborurilor.

Cămara de lemne era întunecoasă, dar eu o visam cameră de prințesă. Nu înțelegeam cum lemnele au un loc al lor, iar eu nu. Era prima mea lecție despre nedreptate: nu în cuvinte, ci în simțiri.

Mai sus, bucătăria mereu rece. Mama spăla vasele cu mâini crăpate, încălzea apa la cazan, purta lumea pe umeri. Era o statuie vie, un monument al rezistenței. Nu avea timp pentru povești sau mângâieri, dar în fiecare gest era o dăruire mută, totală.

Și totuși, chiar și azi, când umerii mei poartă greutate, când tăcerile dor altfel și dorul nu mai e doar pentru locuri, ci și pentru timpuri, știu că acea casă nu m-a părăsit niciodată. E în mine ca o sămânță. Fluturii copilăriei adorm acolo, sub coaja sufletului, așteptând o nouă primăvară.

Privesc lumea cu ochii fetei care nu a încetat să spere. Lumea mea interioară e o grădină secretă, în care florile îmi vorbesc, stelele îmi fac semne, iar norii uneori mă recunosc.

Poate asta sunt eu, până la urmă: o păpădie blândă și încăpățânată. Chiar și călcată, tot mai are în ea o putere: aceea de a semăna. De a crede. De a renaște.

Pentru că magia adevărată nu dispare. Doar așteaptă.

Și poate, într-o zi, voi învăța să fiu primăvară pentru mine însămi.

Până atunci... trăiesc.

Visez.

Sper.

Înfloresc.

Grădina care m-a crescut

rădăcinile inimii mele

Grădina din casa noastră nu era mare. Nu aveam alei drepte, nici ronduri perfecte. Dar era vie, o grădină făcută din oameni, din iubiri nerostite și tăceri înflorite.

În colțurile ei, între pereții care păstrau miros de fum de sobă și ceai aburind în singurătate, trăiau flori care nu știau că sunt flori. Se mișcau încet, uneori obosite, alteori înflorite, dar mereu acolo, rădăcini adânci, petale fragile dansând în tăcere.

Prima floare era un trandafir tăcut, înalt și nobil, tata. Nu înțepa, nu cerea, nu spunea multe. Prezența lui era ca o lumină blândă de seară, aceea care pătrunde prin perdea exact când ai nevoie de ea.

Trudea fără zgomot, iar dragostea lui nu venea prin cuvinte, ci prin gesturi simple: o farfurie plină așezată în tăcere, o ușă închisă cu grijă dimineța, liniștea care nu deranja, dar sprijinea. O floare care ținea grădina întreagă fără să știe că o face.

A doua floare era mama, cu tulpina dreaptă și frunza mereu în bătaia vântului. Din palmele ei muncite creștea cuibul nostru: cald, curat, viu. În fiecare dimineță din ochii ei zburau o pasăre, un vis, o rugă, o dorință de zbor pentru noi toți. Plantată devreme, în pământ greu, a crescut prea

repede. Din greul acela s-a născut un soi de iubire care nu cerea nimic, dar oferea tot. Hrănea fără să ceară înapoi, tăia din ea ca să ne aibă pe noi întregi.

A treia floare era sora, o floare roșie, vie, sigură pe sine. Înflorește fără să știe cât de tare strălucește. Era iubită, admirată, urmată. Eu o priveam din umbră, nu ca să fiu ea, ci ca să învăț cum se face: cum te ții drept în soare, cum reziziți și cum te înalți chiar și când plouă.

Poate n-a știut niciodată, dar pentru mine a fost prima floare magică.

Cea care mi-a arătat că frumusețea nu cere scuze ca să fie văzută.

Și eu? Eu eram printre ele. O pădăie timidă, răsărită între crăpături. Nu aveam un loc doar al meu în grădină. Nici cameră, nici dulap, nici cui propriu. Dar aveam un loc între ele. Și poate că nu știam să înfloresc cu glas tare, dar am învățat de la ele cum se face. Cum se iubește fără condiții, cum se dăruiește fără zgomot, cum se crește chiar și atunci când nimeni nu-ți dă pământul.

Grădina care m-a crescut nu era făcută din flori. Era făcută din oameni. Dar fiecare om era, fără să știe, o floare.

Floarea care nu a obosit niciodată

acolo unde dorul înflorește

Într-un colț liniștit al grădinii noastre, acolo unde lumea nu părea să alerge după nimic, trăia o floare-copac. O prezență rară, statornică, cu rădăcini adânci și parfum blând, care alina fără să întrebe, doar prin simpla ei existență.

Ochii ei erau limpezi ca o dimineață fără nori. Privirea aceea, adâncă și caldă, fusese curățată de suferință prin credință, nu prin uitare. Părul, alb și lung, era netezit de ani și de vântul rugăciunii, strâns mereu cu grijă sub batic, ca o coroană tăcută a demnității.

În mâinile ei mari și moi, muncite și totuși pline de pace, aluneca ușor un *tesbih*, o mătănie care șoptea rugăciuni chiar și atunci când buzele se odihneau. Pentru ea, credința nu era o formă, ci rădăcina însăși. Fără Allah, spunea ea cu liniștea unei certitudini neînfrânte, nu există rădăcină. Nici zbor. Nici floare.

Ea a fost singura care m-a alintat fără grabă, cu vorbe moi, de casă, care nu cereau nimic înapoi. Vocea ei semăna cu o pătură groasă, pusă cu grijă peste spaima care uneori mă înțepa pe dinăuntru. Mă primea lângă ea ca pe o parte firească din aerul dimineții. Nu era nevoie să spun nimic. Nu eram iubită pentru ce făceam, ci pentru că eram.

Lângă ea am învățat că există un loc unde nu